

Sindbad sjöfararen.

Under kafilens Harun al Raschid regering
lejde i Bagdad tranne män, som hörde kette Sindbad.
Den ena var endast en fattig lärare, som genom tungt döp
förfäradt ett knäppt bröd åt sig och sin familj. Men den
andra var den rikaste mannen i hela staden.

Hans palats glänste af guld och silfver och mader,
så att det var mera värdigt skettens gjäff än blott en mader
säte. Där stänktes ^{med rosenvatten} i alle rummen och riktes med
^{den finaste} rikelse, fastän det kunde ha varit nog med doften af de
ötliga blommar, som prunkade i kristkrukan och hängde
i girlander kring väggarne. Och fastän gästerna voro flera än
någon kunde läsa ^{säkning} på, när de dock för få att rymma den
rike mannens alla skatter.

En dag kom Sindbad läraren knogande på några
våldiga järnstänger, och just som han befann sig utomför porten till
Sindbad sjöfararens hus, kände han sig så kille och medtagen,
att han måste sitta sig ner på dörtrappan och hvilat ett tag.

Som han nu såg där hördde han sånger och skatt och
skamtande röster hänga ut genom de öppna fönstren, och de lockande
dofter från maträtter och finkter kändade hans näsa.

Det måste vara stort gästabad därinne ^{Tråkta han} och det gick sig
mantert till i det fina, ståtliga palatset. Han blef sig likem på att
gå neta hem som var så lycklyg att inte det, och frågade ^{och högen} en slaf,
som upptåts gick af och ^{om och} här hade till nyordning att öppna
porten för ^{alla} ~~han~~ som ville ut eller in.

— Det du inte det, sade denne och strökte på sig. ^{han red på} och
du så skamlig att du inte vet, att det tillhör den riktbara sjö-
fararen, herr Sindbad, som reglat öfver alla haf, känner alla
land och på sina resor samlat ofantliga skatter?

— Sindbad, ^{och} upprepade läraren, titlade märkt upp på
det präktiga slottet och sedan ner på sina järnstänger, som gjort hans

konorn vitt ned bredvid sig, hvilket Lindbad ^{öfven} också gjorde, ehuru han ~~hade~~ ^{var} uppfylld af vördnad för den ~~stilla~~ ^{stilla} ~~manne~~ ^{manne} med det ädla, värdefulla utseendet, att han kneppt visste hur han skulle säga närma sig honom.

Hägnarna ^{malhales} ~~närma sig~~ på en vink af sin burs och serverade Lindbad af samma läckra rätter och samma lifliga drycker som de andra gästerna, och efter så be öfvermannit sin skugghet så han och lät sig väl smaka. Men när han var mätt och icke ville ^{fortära} ~~ta~~ ^{ta} mera såde den rike mannen:

- Nå, min kära vän, du som heter Lindbad som jag, skulle du inte vara för mig och mina gäster vilja upprepa de ord du ~~skall~~ ^{framföra} ~~utspjotta~~ min port, och som jag händelsevis kom att höra, när jag sogs stod vid fönstret.

De vördnade bäraren, och blef ~~permanant~~ ^{permanant} förvirrad och stammade fram ursäkter så godt han kunde

- Färlåt mig, herre, + sade han, + när en människa är nedtyngd af släp och fatigdom, vet hon ibland inte hvad hon säger.

- Ja, du behöfver inte stämmas för dina ord, + sade såde Lindbad sjöfararen och tog vänligt emot honom. + Du trodde att jag var en bykans guldgosse, som stekte sparfvar flöggen i mormen på, utan att han behöfver göra mer än öppna den, och när du så tänkte på hur tungt du ^{gjäll} ~~blev~~ måste arbeta för ditt bröd, gjorde jämförelsen dig bitter. Det var ju helt naturligt. Men jag lät kalla upp dig för att berättat dig om mita lif och hur jag ~~för~~ ^{för} ~~berättat~~ ^{berättat} den rikedom du afundets mig, så får vi sedan höra, om du tycker, att jag ^{skuffat mig} ~~var~~ ^{var} den utan möda, och att mita lif endast varit en dans på rosor. Öfven vi, mina ärade gäster och ^{bröder} ~~venner~~, + tillade han vänd till det öfriga sällskapet, + skulle kanske ha lust att höra ^{berättelsen om} ~~minna~~ ^(sju resor) ~~öfver~~, ty den innehåller ganska märkliga äfventyr.

Vännerna svarade med glädje ja, och Lindbad sjöfararen tillade sina släpar att låta för bärarens järenteckor dit de skulle, hvarefter han åta tog tre ören.

- Di net, & sade han, & att min far var en mycket för-
 miggen köpman. ~~Den~~ Den dag medan jag ännu var ett litet barn
 och ~~efterlämnade~~ ^{efterlämnade} åt mig ett stort arf. Men sedan jag vuxit upp
~~och~~ ^{uppskades} det snart, ~~och~~ ty jag var en näjesbysten yngling, som lefde
 om med glada kamsater - liksom ~~xx~~ hvar dag ~~var~~ ^{var} den riste och
 det dröjde icke länge förrän jag såg boten på min penningpung.
 På samma gång ~~och~~ jag hade jag emellertid ^{led} blifvit på minne svolslösa lif, och
 då jag en dag såg och grubblade på min framtid rann mig
 i minnet skaldens ord:

"Den som önskar sig pärlor måste dyka ner i
 hafsets djup. Men den, som söker byskan utan att vilja an-
 stränga sig för att nå den, förgifver sig lif med föfängt
 sökande."

Med ens sprang jag upp, ty jag hade fattat nåt beslut.
 Jag skulle icke längre förnäta min tid i fruktlos overksamhet.
 Och utan att betänke mig vilde jag det lika jag hade hvar af gods
 och egodelar, köpte in handelsvaror för de penningar jag erhö, ^{och}
 reste till Puloora och inreppade mig tillsammans med flera
 andra köpmän på ett gärtug, som låg där i hamnen, för att gå till
 sjös och idka lyteshandlet på främmande länder.

^{Att göra mig till i början.} ^{På begjären i första resa.} ^{ty} ^{is} ^{med} ^{goda} ^{vinder} ^{och} ^{på}
~~vi~~ ^{vi} seglade ~~vi~~ ^{vi} ~~ihop~~ ^{ihop} ~~och~~ ^{och} ~~hvar~~ ^{hvar} ~~sin~~ ^{sin} ~~ställe~~ ^{ställe}, ~~och~~ ^{och} ~~vi~~ ^{vi} ~~lade~~ ^{lade} ~~oss~~ ^{oss}
 gick jag i land, vilde, bytte, och häpte och skördade ganska stor
 vinst, så att min förmögenhet väste ^{hetydligt} ~~dag för dag~~, och jag glädde
 mig ~~att~~ ^{inom kort} att ~~att~~ ^{att} kunna fara tillbaka till Bagdad för att
 slå mig i ro och njuta af mina förvärfvade skatter.

Vi ^{finns} ~~kom~~ ^{kom} vi en dag ⁱ ~~en~~ ^{en} ~~vak~~ ^{vak} ~~och~~ ^{och} ~~obebodd~~ ^{obebodd} ~~ö~~ ^ö, som
 dock ~~läg~~ ^{läg} icke höjde sig mycket öfver vattenytan. Där fanns inga
 berg eller höga träd, men marken var beläckt af den ljusgröna
 grönska, och rosenbuskar blommal där i mängd, så att deras dof-
 ter lockade slugg emot oss.

Vi trodde, att det var en jämförelsevis ny ö, som upp-
 stigit ur hafvet och icke varit värtlyhet i mer än ett par århund.
 Och nyfäna såg vi ut hvar från skeppet, ~~hvar~~ ^{hvar} ~~ett~~ ^{ett} ~~af~~ ^{af}
 oss stego ut och låta oss till den märkvärdiga ön, gingo

en ugglas dök upp till intill mig, och på andra sidan såg jag ^{ännu vidlygare ryggar} ett ~~svan~~, som hade snabel som en elefant.

Jag trodde mig naturligtvis förlorad, och det var svårare för än försuara mig, än som uttryck för min förskräckelse jag slog ihjäl mig med armen. Men då blinkade ugglefisken med sina runda ögon och för baklänges, och elefantadjuret drog in snabeln som en mygel sina horn. De tycktes bli lika rädda för mig, som jag för dem.

Efter en liten stund voro de likväl bledrid mig igen, ty de kunde inte styra om ryggen och måste så, kunde jag när för en ovanlig fisk, men jag behövde bara peka med ett finger mot dem, så voro de borta.

Skott efter som de foro där fram och tillbaka, så gjorde de emellanåt stora vågor och rullade mig för så sätt vidare och vidare hela kvällen och hela natten. Af ångplan är de ända till att skulle sluka mig och af ansträngning är källa mig fast vid plankan, hade jag ^{blivit} nästan blöfört sandis, och jag skulle mig icke ha kunnat ut håll stund till, då morgon ändtügen bröt in och jag varseblef en blippig stund fram för mig. Djuren voro fortfarande bakom mig, och jag vattignade dem för det, ty de drogo mig närmare och närmare. Till sist kom jag så nära blipporna, att jag kunde få tag i några nethängande trådar och med upplyndande af mina sista krafter ^{svingade} mig upp och var räddad.

Länge låg jag ^{där} på marken innan jag bemöt mig så mycket att jag kunde resa mig, men då kände jag, att jag icke kunde stå. Sedan jag for omkring på plankan hade fiskerna snart börjat på mina tår, utan att jag i min ängst kände det, och nu måste jag krypa fram på knä och knän för att såka ^{efter} någonting, ~~brände~~ ^{som} jag kunde stilla min hunger och törst.

Snart fann jag också några frukter, som jag åt med ^{glupsak} begärighet, så sedan jag längre uppåt landet träffat på en källa med sött vatten, knar med jag luskade min strupe, lade jag mig sötströta med och somnade.

På jag vaknade stod en högrest, svammaktig man bled

på landgången, + och jag såljer hans kvartälens skep för att sedan lämna pengarna åt hans släktingar i Bagdad.

Om vi berättade han om den vackra ön, på hvilken köpmännen gått ~~och~~ i land, och gjort upp eld och ätit ^{sin} festmåltid, och hur den böygt gunga och regga.

— Och du stod på skeppsdäcket och ropade åt oss att det var en fisk, + fortsatte jag afbrutande hans tal. Men då strådes ^(huru kaptenen och gästerna) ~~de~~ för mig höra af förnämning, och på en gång afbrust de:

— Hvar vet du ... ?

— Därför att jag är Lindbad, + sade jag.

Öfver denna underättelse förnämades de ännu mer.

Under det jag omtalade mina äran skrockade sig hela besätningen omkring mig, och när jag slutet ^{och} omfamnade mig kaptenen och bytade omskade mig till min räddning.

Men strax därpå sig han misstroget på mig och drog sig tillbaka.

— Bare du nu är den rätt, + sade han. + Därför är full af bedrägeri, och som jag redan kallat berättat hade namnet och hela historien, försäkra du sade något, så kan du ju mycket väl utge dig för att vara Lindbad, endast för en komme åt hans varor. Och vid öfver, vi säga ju allesammans hur han drunknade i hafvet!

Jag så då ringra hans misstroende såknade jag då upp att knad mine varor packas inneholles. De togos fram och öppnades, och när det befunns, att jag sagt sanning, blifvo de öfverlemnade åt mig, och kaptenen omfamnade mig ännu en gång, i det han bad mig om förlåtelse för sin kluntrogenhet.

Men jag tackade honom. Men hade ju endast gjort mig glömt genom att förutgå mig om att jag var den rätt ägaren.

Så valde jag ut de förnämsta af mine dyrbarheter, gick med dem till kung Akharaja, antogs som en nåd att han ville taga emot dem som ett tacksamhetsbevis för alla välgärningar han beriset mig och öfver honom genom hvilken märkvärdig öfver öfver de återkommit i mina händer.

så länge det var dager, ty de voro Tjebben rädda för fågelns Rök, men hur skulle det gå om natten?

Sedan jag ätit något af min matsäck, genomsökte jag återigen dalen för att skaffa mig ett gömställe och fann också en Tjebben stor blippkila, där jag kunde krypa in. Så fort det skymde lade jag mig i denna fjistad och sköt en stor flut sten för öfverringan, så att ornarna icke kunde komma in. Men bald näcken hördde jag dem brisa och rassla öfver stenarna utanför, och då och då försökte en fasadhande best sticka in hufvudet i min håla. Jag såg ögonen gländra och ^(den långa) ^(i en ny) gaddem ^{af} ^{en} an, och luftens luf förpestades af hans giftiga andedräkt. Det var mig knappast möjligt att sofra en blund, och då det åter blifvit lyst, ornarna försummit och jag vågade mig ut ur mita gömställe, var jag så borta och utmätad, att jag satte mig i gräset och somnade.

Men länge hade jag vel icke sofvit, förän jag väcktes af en heftig dans, ~~brödd~~ mig och sig hälften af en slaktad få ligga bredvid mig. ^(och tyckte, att några föremål röde sig ~~större~~)

Ånorsfian kom det. Jag kändade uppåt blippspetsarna. ^{afståndet var så stort,} ~~Men de voro så höga~~ att jag icke kunde se, om det var människor eller djur. Strax därefter dansade emellertid ännu ett köttstycke ner, och med det samma kommo flera, märkvärdigt stora örnar flygande, stego ner på köttstyckena och flågo upp med dem igen.

Så gick det upp en gas för mig. Ödet hade fört mig till den underbara diamant dalen, om hvilken jag hört så många berättelser, ^{hurka} ~~den~~ dock tyckte mig så osannolik, att jag betraktat dem som sagor. Dyktet sade, att den skulle ligga i en snöbestykt bergstrakt och att den själ af sig var omöjlig att komma ner i. Men en del köpmän hade ^(ändå) ^{de} skickat för listigt sätt att bemäktiga sig något af dess rika skatter. För hvart är, då de stora örnar, som höll till i trakten, kändde oss unga ungar, drogo de hit med en mängd stegbockar, slaktade dem och kastade dem ^{de afskurna styckena} ~~stykke för stycke~~ ner i dalen. Diamanterna ~~större~~ kläffade då fast vid det blodiga köttet och följde med uppåt, då örnarna grepo det ^(och) ~~hellet~~ ^{del} för att föra det till sina ^(köpmännen) ~~ben~~. Men ^(med flera) ~~köpmännen~~ kläffade ^(och) ~~af~~ ^{de} i händerna, så att de släppte sitt byte

eller klättrade ^{de} upp till deras bon, drogo bort dem och togo dia-
manterna, hvarefter ärnarna fingo traktera sig med könet.

Jag blef häryggt, då jag ^{om} fick behör för mig, att sagan
var verklig och ~~utvecklade~~ ^{byggde} genast en viddningsplan på soffägglarnas
oflyktighet. ~~Om jag hade varit en gång bättre jag min gjordel, jag det största af~~
~~frånstyckerna, som förtfara ut denna ner, och band det fast på ryggen~~
~~med det långa ^{min} gjordel~~, ludd mig så framstupa och väntade.

Om en liten stund börde jag våldiga ringslag mot stora
stenen, ^{af} ett par starka blev tillgata tag i ^{häftighet} ~~det~~ på min ryg, och så
fjög jag med upp i luften, darrande af ängst att ~~de~~ skulle finna
^{sin bröda} mig för tung och släppa mig, ty de hade jag ofelbart korsat mot
klipporna. Men fastän örnen vidosemt arbetade med vingarna,
fjög han allt högre mot den ljusa himmelen. Jag såg bergstopparna
under mig, och efter ännu ett ogenblick låg jag i ett stort och mildt
ihland en hög gapande örnungar.

De skrek och kackade mig, ^{med en annan öfver} ~~att~~ att jag hade så miska
än öfvertyga dem om, att jag inte var någon vanlig stek, som de
kunde pilla i sig så där utan vidare. Men under det jag försvarade
mig med armar och ben, hörde jag andra skrik, som icke kommo
från någon fågel utan från en människa, och mellan trädgrenar-
na på knäppet höret var byggd, dök det upp en karl, som började
öfversäsa mig med de värsta skrämdingsord.

- Din spetobof i din hand, äm ständiga Guf, + skrika
kan, + ~~skrik~~ du öföta diamanterna ur mitt örnbo? eller
jag skall ge dig, jag!

Han höll emot mig en stor påk, som köpmännen
brukade begagna för att skänka bort ärnarna från bon. Men
jag kastade till honom körtstycket, som jag löst från ryggen.

- Var så god, där hälsar vi, som goda man, + sade jag. +
Oh ni skall ^{håra jag} ~~finna~~ ^{hinner} taga fram hvad jag har, ^{öfiken} skanni få mer, efter
som ert körtstycke räddat mitt lif.

^{Mycket blottad mig ännu missstegen}
~~Örnboet~~ ^{Örnboet} var fullt af ^{frövarning} hjälpte han mig att
stiga ner ur tridet, hvarefter jag öppnade min matsäckspise och bad
honora vilja hvilken han ville af mina diamanter.

Men da han sig deres storleik og glans ryggade han til-
bake af bispnad og frigade, hvor jeg fto dem i pæn, ty deres mæle
hede han aldrig set, og p i køtstykkene kunde några se store tingester
ikke fastne

Jeg berettede da, hvor hede jeg ^{min skat} og ~~det~~ kom mit opp og
dalen, og han slog ihop hænderna af fjendran og fode mig med
sig burt til de andre køpmændene, for at de ogsaa ^{de} skulle få høre
den underbara historien. Hans kamrater trængde sig omkring mig
og jeg maatte forklare altsammen om rigen. Men de skakode på
sine kufunder, ty de hede svært at tro mig, og først nær jeg
visade dem mine diamanter medgafro de, at jeg maatte tala snart,
for sådana idelstener findes ingensteds at få i verden.

Jeg kærte ^{god} dem altsammen kvarsin sten i present,
men den af køpmændene, i hvilkens ømsieste jeg kærte ^{apprenede} ~~had~~
jeg ^{at} vilge sig så mange han ville ha. Han tog blot endast en
af medelstorleik og påstod sig vara mer an nøjd med den, ty
den skade gøre honom så rik, at han skulle ha mig at løpe af i
hela sitt lif, og forskonade honom från at belöpa gøre flera
hemerlige resor til diamantdalen.

Under flera dagar stannade jag hos köpmændene på
bergen och njöta af deras gästfrihet, men di deres kötförvärd
tagit slut, begafro de sig hemåt och jeg följde med dem, glad
at få se mig omkring i deres land, som var berghäddt för
många märkvärdigheter. Där fanns bland annat stora nos-
hörningar, som brukade stude med elefanterna, och när ~~de~~ ^{de} vara
som bäst i farten, så at blodet rann om deras kufunder och
ned i ögonen på dem, kom ofta fågeln Prook och tog dem
en i huak bte och föde dem med sig till mat åt sina ungar.
Dessutom växte där det stora kamfertträdet, som är så väd-
ligt at femhundra ryttare kunna tumla om i dess skugga,
och från hvilket man får den dyrbare kamferten, genom at
göra ett hål högt upp i stammen och låta ropen rinna ut och
stela i skålar. Jag bytte mig till ^(mycket af) ~~för~~ denna vara och
en hel mängd andra saker för en del af mina diamanter, gick

på dem. Men när han fick se dem, drog han sig för sitt bröst och jämrade sig i full förtroflan.

- Allah vare oss nådig! utbrast han. + Vi ha kommit till en obryggligt sten. På den ena ön ha de minsta människor i världen, ^{och liksom förbytt är} ~~det är rika ut för de ena som de andra~~ ^{grädder} andra de största. Jättarna ha gudskelof ännu icke sett oss, men dvärgarna tycks ha gjort det. Så de tog i oss, så äro vi förlorade, ty de äro de starkaste små vödingar, som gå på jorden.

Oh kaptenen lät genast öarna till sig och styrde ut igen, Men som vinden stannat komma vi icke långt, och inom några minuter var nätet i hela sundet beläckt af en myllrande massa små människor, som hade ansigtet och kroppen beläckta af rött, raggigt hår. De hade snart kunnit upp oss, beträffade som katter upp för skeppsidorna och öfverömmade dicket utan att vi kunde hindra det, ty den, som föröfke mota dem, kostade de sig öfver som vilddjur, beto honom, knäckte lemmarna på honom och ^{stängde} ~~kastade~~ honom i hafvet.

Efter en liten stund hade de underiskt hela fartyget, ^{öppnat våra veropackor} klädt ut sig i våra dröjter och sprunga omkring, menisande på våra nydfrukter och andra goda saker. En af dem kastade om rodrat och styrde mot jättarnas ö, och då vi voro helt nära tringade de ^{hållt besittning och förberedde} ^{stiga och bullade oss, till vi måste} ^{gimmande} oss att stiga upp på rebungen och ^{störta} oss i vattnet och ^{vådade} oss upp på den prämande stranden. Därefter vände ^{vildarna} ^{af kasten} åter om fartyget, styrde det mot sin ö och lade det på den sidan, som icke var synlig för oss.

Genomskåd hade vi ingenting annat att göra än att ^{guske} oss som vita hundar, torke våra kläder ^{i vatten} och gå upp på ön för att se oss om efter skydd och något att lifnära oss med. Att trekten var bebodd syntes tydligt af de hvidda stigar, som voro upptrampade åt flera håll, och sedan vi vandrat upp för en brant backe stodo vi midt framför ett kolossalt hus med en dörr mycket högre än ^{en} ^{höjden} porten till någon moské.

Vi gissade genast, att här bodde en af jättarna, som kaptenen sagt skulle finnas på denna ö, och vår första tanke var att springa vår väg. Men så besinnade vi oss och insåg, att han

besköt oss med kånvattenet höjgade vi söka efter en skyddad
soffplats, ty vi kunde ju ikke veta hvad det fanns för vilda djur
omkring oss. ~~Inför~~

Ingenstades funno vi blivit någon håla eller klippremar
där vi kunde lägga oss, och jag och den ena af mina kamrater ^{höjste}
gjort ^{på att} klättra upp i ett träd i håst på vidare tillflyktsort, då den
andra af kamraternas kom ~~kom~~ störtande emot oss med öppna
armar och skrikande, halshvåfvd af ångest i

- Rädde mig! Rädde mig!

I detsamma säga vi en förfärlig, vidunderligt stor
orm ~~slängde~~ sig efter honom. ^{skjunt} Han höll gapet öppet och det var
^{bredt som} ~~ett stort~~ en bakången. Den klafne gadden ^{gick} utbräckt och
gick och ögonen glimrade som två gylla

^{Vi andra} ^{en god bit} ^{skriket att}
voro redan ^{uppe} i trädets, och sedan jag ^{gjorde} ~~gjorde~~
att min kamrat att hjälpa mig höjde ~~vi~~ ned en ~~del~~ gren mot
den förfärlige mannen

- Slugg i! ropade jag.

Ogenbålligen grep han ty i grenen, vi ryphörde att trycka
ned den, och där dånade karlen i luften högt öfver det fasanofulla
vidunderet, som gnest reste sig i nätet med helpe kroppens,
bräste och vringde sig i käftarna och snodde sig åt alla håll af öfver
att ha undgått sitt rof. Vi hjälpte under tiden vår kamrat att klättra
^{högre} upp i trädets, men hela netten outto vi där dånande och utan att få

en blund i våra ögon ty ormen lämnade oss sike. ^{Efter att flera gånger}
^{uppe i trädets men hjälpte oss igen} ^{stodde han sig i ring}
han ner till halfvägs omkring ~~trädets~~ och lyfptes ut ^{vänta} ~~trädets~~
ut oss. När morgonen grydde låg han kvar, och ännu när det blivit
långt fram på dagen hade han ikke rört sig.

Men plötsligt började hans ögon glindra, som om han skyste
tatt ett rof. Han reste sig åter på stjärten med öfver kroppen vaggade
de fram och tillbaka, och nu sågo vi anledningen till hans upp-
märksamhet. Ett stycke ifrån oss kom en elefant helt lugnt
gående ^{ormen passade på honom och just då elefanten} ^{den brände trädets}
de ^{den} ^{sig} ^{öfver} honom, omslingrade honom med sin jättekropp
och pressade ihop honom, så att den stackars elefanten utstötte jäm

Skomed ståtade Lindbed og jofararen at hætta for den
knællen. Men gaf Tekeh at musikken at spela och gæstebudet
fortvæles om en stund. *

Men om en Lindbed koraren gik eskell kan atter hundre
schiner ~~for~~ ^{er} samme gang som ~~for~~ ^{er} jofararen at komme igennem
dagen derpå.

Følgenne eftermiddag, sedan Lindbed og jofararen forpligat
sine gæster, och på deres minner setu har otålige de næstede på land
han videre skule følge dem, atter tog han ^{en} ~~en~~ beretelse ~~for~~.

Minne fjærde resa,

forjæle han, foretog jeg sedan jeg varit hemma några
år, och atter forlorat smaken på et nybakat brød. Men jeg mindes
minne olykke under de fjære reiserne och beslöt at denne gang
ikke indsejle mig i Balsa, ty den ~~er~~ ^{er} tyktes mig vera en dårlig
afgangs punkt, ~~at~~ jeg tænkte at det kanske skule bringe mig
næse tur, om jeg styrede kosse at annet hæl. Jeg afreste derfor
for en persisk kasse, der jeg gik ombord på en godt skepp
med alle de varer jeg medtog for at verka landet.

De første dagarna ginga alt vel, och jeg prisade
redan min lykke, da det helt uventadt oppstod en forfærlig storm.
Vi lotede dock på vår kaptein, som var en skicklig ogdman och
hadde reddet alle skepp ne mange farar. Men stormen væste hver
orkan. Seglen slits i trosser, masterne gingo i pæer bord, fartøget
højedes an opp på de dybste næstoppene, och vækkes an ne i
de ~~afgrundsdjupa~~ næstdelene, och drejs da reddlost omkring
tills det sluttigen skengedes med en kløppe og gik i tusen oplyst.

Sjapnet byste dock med blønde med oss och
bestode oss sepp på stranden af en ø, der vi halvdøde kløppe
byggende i tumbal och endest langsomt hentede vi nykhet berø-
ter at vi kunde resa oss och gå omring for at skepp oss
niger forre. Det ender vi funna at store var kanger med var
^{omskudte} niger omogne, sure punkter, men vi fortørde dem i alle fall,
hall oss at sove under några buskar, och nydte hele natten en
rolig hvile, som stilled ~~at~~ oss efter våre mere blønde.

mig i
dit i min hjerte.

- Min vän, + sade han, vet du då inte att min lif
~~är det~~ nu måste räknas i timmar och att jag inte får leva
längre än två morgondagen.

Jag förstod inte hvad han menade utan tänkte, att
han talade i bitterhet och var så förtviflad öfver hustruns död,
att han ansåg sin lif slut, då hon var borta. Och för att trösta
honom höggade jag tala omma och lugnande ord. Men då för-
klarade han för mig, att hvad han sagt var bekästa sanning.

I det landet var det sed, att när en man dog, skulle
hans hustru begravas med honom, och när en hustru
dog, skulle hennes man begravas med henne.

- Så i morgon, + klagade den arma mannen, + är det
sista gången som vi se hin på min ansikte, ty då komma
de att föra mig upp på Jordsberget, och sedan de först bärat ned
min hustrus lik bärade de också ner mig i den stora grafven,
som brukas allt begravande.

- Komna de att göra detsamma med mig, om min
hustru ^{blir} ~~blir~~ [?] ~~blir~~ jag.

- Ja, säkerligen.

Senna undersättes jag i förtviflan, och
sedan jag dagen därpå hemkommit ^{under ett edelmans riddars} ~~blef~~ begravande
^{hustruns} med sin hustrus döda kropp, kände jag mig så
uppkakad, att jag gick till konungen och frågade honom,
om jag som främling öfren vore underkastad begravdets lagar
och skulle begravas begravande om min hustru dog.

- Ja, min kära vän, + sade konungen, + det hjälps inte.
Du är gift med en landets dotter, och man måste stävas taga
siden dit man kommer. Fastän jag är konung måste jag ^{skän} ~~späda~~
brasta mig samma öde, så du får trösta dig med, att du inte
är den enda, som kallas af den saren.

Om begravde en förfärlig tid. Hade jag först varit
rädd om min hustru, så blif jag nu så öm om henne, att jag aldrig
sigade släpa henne ur siften. Så först hon led af den minsta lilla

opasselyghet blif jeg kaldet af forskrækkelse og skikkede efter alle doktorer, som findes i staden. Jeg sig ydly efter en som inte fick ate for mycket og inte heller for blid, och det fanns ingen oppmärksamare rätte man än jeg i hela landet. Från morgon till kväll stod jeg till reds med min hustrus kappor och sjalar, och det var ingen, som sig den ene af oss utan den andre.

Men alla dessa försigtighetsmätt tyvärr ingenting till. En nader dag insjuknade min hustru i feber och två dagar därefter var hon ~~och~~ ett bit. Jeg ropade på henne och skakade henne för att väcka upp henne, men hon öppnade aldrig ^{sina} ögon och jeg måste till slut inse, att hon var död.

Jä sån jag som förstod och kunde icke tänka någon annan tanke än den öfver alla beskrifning förfärliga:

- I morgon skall du befrande begravas!

Om jeg också försigt att fly skulle det varit omöjligt, ty så fort ^{det blifvit bekant att} min hustru var död, hade kongungen ^{gjort sig till} kärt omgående sitta hus med sin befrakt. ~~från~~ Det var bara att främe sig och afrikta sin öde.

Jagen därpå firades öfren min och min hustrus begravning med största möjliga ståt. Både jeg och den döda inklieddes våra gränzigaste driffter och smycken, och sedan bärarna lyft upp bårben måste jeg stapla efter dem, följde af kongungen och hela hans svit, ty man vilke tröste mig genom att berisa mig rikligt lyoande och onanliga ärebetygdaer.

Jä vi efter en timmas promenad kommit upp på toppen af Dröckerberget, öppnade man en stor lucka, och den fasa väckande öppningen gapade fram för mig.

Uansinnig af förtviflan vid denna syn kastade jeg mig för kongungens fötter och bad om bestror honom om att ~~han skulle~~ taga mig i sin beskydd och låta mig få behålla lifvet. Men fastän han grät af rörelse och var oblyblig för min skull stod det icke i hans makt att hjälpa mig, och han oppmanade mig endast att vara stark och med jämnmod bärda min öde.

Under det jeg talat med kongungen hade emellanåt

min brustas kropp blifvit nedkissad, och begrafningsbestyrarens
drängar greps nu till mig, stöpade mig fram till kålet,
pressade ned mig på en bår, på hvilken man förut stökt en
närenkenke och några små bröd, och så lissades äfven jag ned i
afgrunden.

Öf förskräckelse förlorade jag sinnen, och jag vet
icke hur länge jag leget i kålet, då jag vaknade upp och blif med-
veten om min ohjgliga belägenhet.

Rundtomkring ^(om) lägo en mängd helförsmultnade
bår, och en fatarickande stank gjorde det nästan omöjligt att
andas. Jag önskade, att det åtminstone varit skolets mörkt,
så att jag ~~icke kunde~~ ^{skynligt} se all styggelsen, som omgaf mig. Men
en springa i bergväggen släppte in så pass mycket dager, att jag
kunde skönja de hemska föremälen. Benknator rasslade under
mig, då jag rödde mig, och kufvudskålar grivade emot mig med
sina tomma ögon och hvita tandrader.

Och här är jag den enda lifvande, + tänkte jag.

Men just i detta ögonblick gled något kallt öfver min
fot. Det var en orm, som var uti på stöftig. Och där hoppade en
klipprig padda upp på min brustas bår. En rätt stor som en kate ^(men)
och två melitor i en hörn, och ingen generade sig för mig, ty de visste,
att jag behörde dem, om inte nu genast, så snart.

Det tyktes mig också, som om jag hörde underliga ljud,
kanske suckar från dem, som ännu icke vore riktigt döda.

Men om en stund förutad jag, att det icke var onskar
från några mänskliga varelser ~~det~~ ^{utan} var låten från några små ryggar,
som kadasade på de smultnade kropparna. Jag såg deras ögon
lysa i de mörkret och hörde dem tassa och draga omkring benknator-
na, som hunder brukar göra när de äta.

Och jag icke blif varsin mig kan jag ännu icke begripa.
Jag slog mita kufvud mot klippråggen i hopp om att komma det.
Jag työt som en nöddjur, och hade jag bara haft en vapen skulle jag
genast ha dödat mig. Under tiden somnade jag af utmattning men vakna-
de strax därefter af att en rätt het mig i handen. De ofökyrda djuren

tyckte me, att det kunde vara till på att försöka ett närmande. Ormarna brällade omkring mig, och paddorna hade blifvit så förtro- ligen, att de hoppade upp på mina armar.

Jag slog omkring mig allt hvad jag orskade. Minna armar gingo som vattenknarsringar, och där var det också ett större djur som hoppade till och skyttades förbi mig, som för att fly. Kunde var det en beana, som blef skrämd af den ovanliga åsynen af en människa. För att se hvad det var för ett djur reste jag mig och skyndade efter. ~~Det~~ Det var en ströa, till jag kommit fram några steg, och jag såg tre beande djur springa emot mig, ~~och~~ så tillade det knick ^{lygden} och stannade ett stycke längre bort. Jag följde efter, och såhunda gick jagten in i skymslan och torn.

Men plötsligt ~~skedd~~ ^{kyndade jag mig på det stora tillfö} med klappande hjerta utan att längre tänka på det flyende rospjuret. Jag hade sett en stråle af ljus nere vid marken.

Skraudet af mynaktadt hopp närmande sig mig ljus skenet, som blef allt starkare, och till min outtrågliga förtjusning varseblef jag, att det kom från en öppning i berget, till hylften fyra med jord. Hverigenom rospjuren gåst sig en gång för att komma in i den stora grottkällan och uten sin fröja. Jag stredas det och lyckades verkligen tränga mig ~~in~~ in.

Så jag åter besömn mig ute i den rene, friska luften och såg den ständande solen, som ^{ist} bröte mig aldrig mer på skadas, för sig på häri och tackade Allah, medan tårarna strömmade öfver mine kinder. Men tillslut blifvade jag ^{om} omkring. ~~om~~

Det stora hafvet låg framför mig och jag besömn mig på en sundig, ofruktbar strandremna, på tre sidor omgifven af klipporna, så att den var alldeles stängd från land. Jag insåg då, att min räddning måste komma från något fartyg och jag satte mig ned att vänta. Men hafvet låg blankt och tomt, och jag började tän- na en silan gregandes kungler, och jag fruktade att förgås af nöd. Så väntade jag mig vattenkuckans och de öja bröden, som man låter mig få med mig ner i grotten, och festen med yttersta motvilja begy jag mig åter in i källan, lyckades hiten nätmot och bröden, som ^{fästade genast in det djupa} vattenne förmåte, eftersom de hade tillräckligt ^{och} minde åter om.

Min femte resa

- fortänne Gondbad yofararen, ^{svart} si fort han åter åter middag med sin sändkap, ^{antvände} jag ombord på ^{svart} segel skepp, som jag lit bygga och inreda ^{efter som jag gillade mer lida ty jag ville göra} sådela obersende ^{vilande, vara mera} och ^{huru} ihermitiska. Men ike heller det räddade mig från farliga äfventyr.

Gom fartyget var start kunde ike ensamt min last flyka det, utan tog jag därför emot flera andra köpmän och ^{vann} ~~best~~. Vi seglade långt bort, till och höpte på främmande folk, och allt tyktes gå oss väl i händer, tills vi en dag gingo i land på den så kallade Rodön, där det boddes, att fågelu Rock hade sin egentliga hemvist. Idet tänkte vi dock ike på. Vi mening var endast att hämta friskt vatten och skaffa oss lite kroppsvård genom en promenad på land. Men först vi gingo där på stranden fingo vi ^{den nyckeln} se på ett ofantligt, hvitt klack byggnad i ^{sunden}, och jag förstod genast, att det var fågelu Rocks ägg, ty jag hade ju ett sådant föret.

Det föreföll vara nära utbläck, ty det hade stora gulten på det, och just som vi kommo fram till det, knakade det i skalet och ungen stak ut näbben, berrade fram busprudet och tände på oss med sina stora, blanka ögon.

Så tyckte köpmännen, minna kamrater, att de gyllt ett rart fynd, och utan att by sig om minna varningar tog de sina handgöror och drog sådela sönder skalet, drogo ut den hjälplösa, stuchas ungen, höjgo honom i stycken, gjorde upp ell och stekte honom.

Mer knappt hade de sått sig ner att äta förrän jag såg två mörka moln uppstå vid horisonten och närma sig oss med förtänsnansvärd hastighet. Jag ^{svärde} ~~skrek~~ de med förtäckelse, ^{att det} ~~de~~ ^{måste} vara de ^{bara} gamla Rockfågellarna och insåg, att våra lif sväfrade i största fara, om vi voro kvar, då ^{fåglarna} ~~de~~ fingo reda på vad vi gyllt med deras unger.

Ögonblickligen ~~skrek~~ ^{skrek} jag mitt skoleks uppmärksamhet på faran, och vi flydde ner till skeppet att lösa förtänsnans

och lyhades öfver himmen ^{delat} ~~och~~
 kunnade ^{håll} ~~håll~~ oss
 förmådde ^{de stora} ~~gryninga~~. Men det var ändå försent. Medan vi seglade
 hört hörde vi fåglarnas gälla klagoläten. De flögo rundt om
 kring stället, där deras ägg legat, brutsade öfver blsom under
 ständigt ^{hvar} ~~öfver~~ rätt öfvergifne läger, utstälde skulden och ^{erömnigt} ~~öfver~~
 afseende och dika blottkastet var mot marken.

Jag drog en suck af lidenad, ty jag hoppades, än de
 icke märkat oss utan ^{på nytt} ~~utan~~ vara i färd med att fånga rof. Men
 jag hade bedragit mig. I samma minut höjde sig ^(äter) ~~de~~ jättelika
 fåglarna, nu ^{kännde} ~~med~~ hade vi ^{nålliga} ~~stort~~ klippblock i klorna, och
 med ett par vingslag varo de rätt öfver mit skepp.

Jä stöpte den ena sitt klippstycke, men styrmannen,
 som märkt hvad de hade i sinnet, kastade om rodrät, så att
 skroket följelade sitt mål och föll ned till bredvid ^(en) ~~är~~ ärtedhornen
 de en väder djup knifsnedgröp ^(i nattet) ~~att~~ man kunde se ända ned till
 keppbottnen.

I en andra fågel hade emellertid sitt klippstycke kvar,
 och innan vi hunnit komma oss från vår förfäran släppte han ned
 det öfver oss. Styrmannen hann icke vända, och det träffade fartyget
 midtskepps med hela sin tyngd. Skroket splätades i småstycken och
 alla, som varo ombord, ^{utslungna} ~~krassades~~ eller förgingos i vågorna utom
 jag, som stån i förtäpner och vid fartygets förlisning fäste jag
 i en mest vid hvilken jag höll mig uppe.

^{På sin sida}
 Likande fingo de hjärtlösa köpmännen höra lönen
 för sin grymhet mot den värmlösa fågelungen, näen de draga
 öfver med sig flera orhylliga i sin olycka.

Ärad mig beträffar så gynnade mig väder och
 vind och jag flöt i land på en ö, som tyktes mig vara den härbjörte
 i världen. Sedan jag hvilat mig en stund i det höga, mjuka gräset,
 gick jag ut sig mig omkring och trodde, att jag befann mig i den
 alla ständigt lustgård. Palmerna lutade sig öfver mig med sina
 höga kronor, gyllene frukter skinnade öfverallt i triden, skogna
 drupalor vinkade lockande, till hälften gömda under sina blad
 och öfver den friska gräsmattan, insädd med de underbaraste blom-
 mar, präktfulla och deftiga, hoppade en riefverglämdande bick.

Fågeln sjönga och brände fjärilar fladdrade omkring som blommar lösta från sina stänglar.

Jag gick omkring och glädde mig åt allt det vackra jag såg, åt af de lilla frukterna och af om nästen en bryn som i det doftande gräset. Men morgonen därpå ströfnade jag längre omkring, och när jag så kom till en lida, något bredare än den förra, fick jag se en gammal man sitta bakkräpans vid dess kant och stäsa helt hjälplöst framför sig. Han var liten och tunn och tyktes vara mycket älderdomsnag.

Da han ^{serseklaf} ~~fick se~~ mig, vinkade han mig till sig, och ^{som utbyttis} oförmoden att säga, tecknade han åt mig med sin visnade hand, att han gärna ville öfver bickens för att komma åt några granne persikor, som hyste honom i ögonen på andra sidan, och att det skulle gå lätt för mig, om jag ville ta honom på ~~stakarna~~ ^{stakarna} och bada öfver det lilla vattendraget.

Naturbyttis kunde jag inte neka en stakars gammal orkestros gubbe en så liten tjänst. Jag lyfte upp honom och bar honom öfver, men när jag höjde mig för att säga ner honom, ville han inte släppa af. Jag tänkte, att han ^{istället} ~~ville~~ jag skulle bära honom ⁱⁿ ~~hopp~~ ⁱⁿ ~~hopp~~ bort, och tecknade åt honom, att om han satte sig på gräset, skulle jag plöcka persikorna och ge honom dem. Men han såg likefallet kvar.

Da skakade jag på mig för att få honom att begripa, att jag inte fann mig trevligt af att längre ha honom sittande på min hals. Men han höll sig stadigst kvar, och när märkte jag, att han var så bräcklig och sneg som han såg ut. Tröttnad hade han rikliga jätkkrafter, klände min strupe, så att jag var nära att kviplas och dog med ena till en braxande skvatt.

— Hopp, hopp, min gosse! + check han, + om är da min ridhäst, ska du veta.

Om så skvattade han igen och drog mig i vänstra örat för att få mig att gå åt vänster.

Men då blef jag rasande. Det skulle väl vara en liten sak att befria mig från det där lilla odjuret. Om så stängde jag honom

gladt
 (öpperraskad ^{genom isrymen af} ~~af~~ en ~~stor~~ hop kullar ^{som gingo} ~~af~~ omkring af samlad frukt
 och kullade vatten i stora kärl. Det var besättningen från ett skepp,
 som låg anktrad ^{i viken} ~~utanför~~, och jag skyndade fortgått från till dem.

Men äfven de blefvo öpperraskade när jag så såg mig, och när
 jag berättade dem om den gamle mannen, som jag räddat ut för,
 blefvo de ännu ^{visade} större förvåning.

— Dessa är lyckliga stjärnor, sade de, ty ~~bestämd~~ ^{ingen} har
 kommit lefande ut från värld. Det var den så kallade hafveto Skeik,
 som vi gjort bekant skap med, och här på hans ö vågade man
 aldrig gå i land utan att vara flera i sällskap. Om vi gått
 längre in i skogarna skulle vi snart ha träffat på honom efter
 alla dem, som han stupat och pinat hafvet ut.

De togo mig med sig till skeppet, och när deras
 kapten fick höra, att jag sågit ihjäl hafveto Skeik, blef han så vän-
 ligt ständ mot mig, att ^{han} jag följde mig för resa, så länge jag ville
 stanna kvar på fartyget, ty mindre kunde man icke göra för dem,
 som besörat världen från ett sådant odjur, sade han.

Jag seglade således med honom från hamnen till hamnen,
 men en gång, då vi lagt i land vid en underlig gammal stad,
 glömde jag mig kvar, och när jag om neder kom ner till stranden,
 såg jag skeppet segla långt ut på ytan.

Min bedrövelse var stor, och de omkringliggande sjöarna snart
 reda på min olycka. Men då kom en vilddig köpman från till ^{mig} (och
 gaf mig ^{en} säck med några stenar i boten.

— Se här, sade han, och skall du få något afl förtjina ditt
 uppbehåll med. Gå ~~hit~~ till skogen du ser där borta. Den är full med
 apor. Ge dem de här stenarna, så får du kokosnötter af dem i stället,
 och kom sedan hit med dem, så skall jag köpa dem af dig.

Jag såg frögande på honom, men han skrattade ^(att mig) ~~helt~~ ^{med} ~~helt~~ ^{skräck}.

— Testa bara upp stenarna åt aporna. Ditt hår allt hvad du
 behöfver göra, sade han. Och så gick han.

Jag begaf mig till skogen, som bestod af stiel skyhöga
 kokospalmer med så glatta stammar, att icke den viggaste sjöman
 skulle ha kommit klitras upp och taga ner deras frukter, men apor

skakade i mängd upp och ner från träden och förde ^(nästan) värre väsen än pojkar på en skolgård.

Enligt köpmannens uppmaning tog jag en af stenarna och kastade på dem. Men de skulle ni ha seto! De tyfva ytter väres, grimeserade med sina små an^{ty}sten, som om de skulle ut mig och med eno laglade en skur kokosnötter öfver mig, så att jag hade att måda att värja mig. Då förstod jag, lmed köpmannen menat, plöskade nöterna i säcken, ^{smilken} ~~den~~ blef öfverfull, och bar den till min nitgörare, som tog emot min vara och betalade den ~~bederbygt~~.

Jag från den födrade jag ^{af denna säs} ~~af denna säs~~ att en samla kokosnötter och sälja dem, så att jag till slut hade en godka förvarby sparpenning. Då ^(skiffalle) ~~smalade~~ jag ^{mig} ett stort firad nöter för egen räknning och in skippade mig på ett fartyg med denna last, för från kast till kust och bytte ut min vara mot annat, som jag åter sålde och fick följande på.

^{Under} ~~De~~ disse fjäder kom jag ^(efter) ~~det~~ det peppartridet väser med sina fruktens skyddade af ett stort blad, som riber ner sig i regnväder och upp sig då solen skiner. Jag skakade det ~~skifvigt~~, och det gaf mig dyrbara varor. Men störte minsten skördade jag på jättfiske. ^(antände) ~~efter~~ jag ~~kom~~ till den Thukt, där ~~dessora~~ fångst bedrefs, tog jag många dykare i min tjänst, och de jurlor de kända upp åt mig från hafsens botom vora så stora och skumrande, att jag namn en hel förmögenhet, då jag sålde dem. Lycklig och nöjd vände jag så hemåt och kom utan vidare ifrån till tillbaka till Bagdad med betydliga rikedomar, gaf öfver till åt de fattiga och föresatte mig ^{adrig} ~~att~~ ^{mer} ~~att~~ ^{lita} ~~lita~~ ^{freda} ~~freda~~ mig att antända några resor, ~~gjorde~~ ^{hvilke} det tyktes vara ~~bedutadt~~ att jag alltså skulle råka ut för de väraste bedanden.

Då, jag lifde ännu rätt länge bland mine närmaste utan att längta bort. Men fastän det kan tyckas orimligt efter alla mina olyckor, höyade likväl rokastem ~~hissmaningom~~ komme igen, och trots mine vänners varningar och böner rustade jag ^(mig) till slut för

Min fjätte sjette resa,

om hvilken jag skall berätta i morgon.

Gästerna tackade sin värd, Lindbad häraren fick ångra hundra sekiner, och man skildes åt för att träffas följande dag vid samma tid. Det blef som de andra dagarna en glad middag och

sedan fortsatte Lindhed ogfareren sin historia.

— Som sagt var, + sade han, + gjorde jag mig ännu en gång i ordning att resa, men i stället för att gå till guds från en närlägen hamn ~~slute~~ ^{föjde} jag med en karavan genom flera af Persiens och Indiens provinser, och först efter en lång färd, hvarunder jag besökt många städer och förvärfvat rika skatter, kom jag till en oflygsen gjöstad, där jag gick ombord på ett godt och stort skepp. Men den tur jag haft på land öfvergaf mig snart, då jag kom ut på hafvet.

Kaptenen var en mycket erfaren och oskicklig man, och efter att ha seglat några dagar såkade vi in i fannatten, ~~der han icke~~ ^{stade} kände sig hemma. Gifvorten pratade han sig icke på, och ingenstades sågo vi land. Så drefo vi omkring i flera veckor, tills vi en morgon funno, att vi kastats in i en stark kassström, hvarar hvarken roder eller segel kunde hjälpa oss.

Så ämthgen ropade kaptenen, att han visste snart vi voro. Men olyckheten gladdo oss icke vidare, ty han ref på samma gång af sig turbanen, det vi här var vi icke skugg och skrek, att vi nara förlorade.

— När olyckliga oförna har fört oss till det farligaste stället i hela hafvet, + Gif han, mellan han som en galning sprang rundt omkring dicket. + Inna kassström ~~skrifner~~ ^{skrifver} fartyget med sig ända bort till en klippig, ide strand, där det kommer att splittras, och vi så ännu när did i vågorna eller förgås på klipporna, hvarifrån ingen någ finns.

Men han sagt snart märkte vi också snart, ty en högt berg höjde sig med stor hastighet framför oss, och alla på skeppet började jänra sig och bedga böner till Allah.

Men böverna hjälpte icke. Strömmen föde oss framåt med förökad styrka. Inom en timme voro vi alldeles under det himmelskiga herget och, med ett brakande dån slog skeppet mot klippan. Så till vida hade vi ändå lyckan med oss att det icke genast gick i spillror, ty det såg fast vil den atskjutande bergskliff ^{men när någon rödde mittar rykte det loss sig} det brönet emot och ^{ni foga till att alla gå i land och öfven}

rädda en stor del lifsmedel och det dyrbaraste af lasten.

Men när stöda vi ^{mektligen} på den icke klippstämman, som här och där, i bergsklipparna hade ännu öppnats en liten jordfläck med några tyngande örter och för öfverigt bestod af icke klippspetsar ^{träbranta och} som öfverströghliga tornade sig den ena öfver den andra. Vi voro som i ett fängelse. Och öfverallt lågo kringströdda brutnade människor och rester efter dyrbara varor ligger förtäglade oss, att vårt skeppbråk icke var det första på detta ställe och förtäglade ~~och~~ hred vi hade ännu vänta.

Kaptenen med öfver sina kinder och säll:

- Det är ute med oss! Vi ha ingenting annat än göra in att reda våra greppar, ty härifrån kommer ingen lifvande.

dessa ord öppnades oss icke sändes, och fastän vi funno sanden mellan stenarna vara blandad med de understa näste gräkor och ädelstenar, och ^{såga} smaragder och rubiner ^{hånga} som stora skinnrande droppar vid bergväggarna, såg hjärtat tungt i våra bröst. Vi förskräckte dem ~~skräcker~~, ty kaptenen, skulle hindra hvarjehvande försök af oss att återvända till den öfver världen. Emellertid delade vi redigt lifsmedlen oss emellan, och sött vatten fingo vi ur en väldig källa som sprang upp strax ~~vid~~ vid stranden, men märkvärdigt nog icke ledde sin källkälla ^{nu till} i hafvet utan i stället lät den försvinna ^{genom} in i en ~~håla~~ bergskåla, hvarjehvande den fortsatte sitt underjordiska lopp ~~genom~~ klippans inre dömen. Så lifde vi dag för dag utan hopp, hända den högste förbanna sig öfver våra gjutar och beredde oss ännu då. Lifsmedeln togo till sist slut, ~~och~~ den ena efter den andra försvann. Tede ~~och~~ dag, ~~och~~ blef tvungen och begrafen af de efterlevande, och en dag fann jag mig vara den enda af oss alla, som ännu var vid lif, ty jag hade brukat bättre än mina kamrater med de matbrädd, som kommit på min bott.

Men jag glädde mig ingalunda öfver att vara den sista. Tvärtom önskade jag att jag dött fört. Då hade jag åtminstone blifvit bränd och ordentligt jordad. Jag vandrade förtviflad omkring, förbannade min olycksalyga resekäst, som stillet mig inför så många farsansfulla dödar, och tog mig slutligen för att gräpa min egen graf. Där jag kände mig ^{rikligt} ~~mycket~~ svag ville jag lägga mig uti den, så

dussande ljud som uppstod
 fläckande ljud följde ^{och} i vattnet, eller när min flotte stötte emot
 något hörn i klippväggen. Ibland förnade ^{öfren} mitt besked mot
~~ett utspring eller mot~~
 Penalfacet, och jag måste lägga mig rakling på bräderna för att icke
^{nedskrabba} bli ~~retade~~ i vattnet, eller ibland var äte grottegångerna så högt att
 min uppskräckta arm icke kunde nå taket och så vid ^{kanade so} att jag behövde.

En lång tid förflöt, ^{och detta vid} eller att räkna den i dagar och
 nätter var mig omöjligt, eftersom min dag var alldeles lik min natt.
 Jag visste bara på mitt lilla matförråd smälte ihop och tog slut
 fastän jag icke åt annat än när hungern blef uthärdlig, och ~~högst~~
~~ofta~~ sedan jag åt upp min siste brödklump varde märket ännu.
^{min sista resten räckt}
 Det tycktes mig som om jag ~~skulle~~ ~~fördats~~ framåt i isetal, och jag
 höjande tror att denna underjordiska flod bildade ett band kring jorden.
 Förtviflan intog mig och jag grejde till märket i flottan för att ^{sluta} ~~undvika~~
 hungerkvalen, hvilket dock icke lyckades. Till sist blef jag smälld.
 Du så svag, att jag låg rörligt utsträckt på min fackkost, och en väl
 givande namnakt besöfnade mig med betändat om min olycka.

Kunde hade jag legat så i dagar, kanske ~~en~~
 blott i ~~min~~ timmer. Skad vet jag. Men när jag åter drog upp
 ögonen, var det icke länge märket omkring mig. Jag ^{brilade} ~~blev~~ på en
^{blubbvatten}
 gröndundel ~~stund~~ ~~för~~ ~~med~~ ~~händer~~ och kindens flåa fäste mötte
 min blök. Bredvid mig ryddade en mängd svarta människor, och
 en af dem låg på knä vid min sida och höll till intill min mun en
 bägare, och hvilken jag ^{myg} måste ha druckit, ty jag kände vinnsmak på
 mina leppar ^{och jag förstod att det var gifvet mig högt} ~~och jag förstod att det var gifvet mig högt~~ som räckt mig ut vanneket.

Förvånad reste jag mig upp, hälsade mina räddare
 och öfverhöjade dem med tacksigelser. Men de förstod icke mitt
 språk, logo endast och berörde mig vändhäftiga sinnelag genom
~~större~~ tecken och åttor der.

Jag var blott så glad öfver min räddning, att jag icke
 ville tänka på något annat, förrän jag prisat öflek, och så föll jag
 på knä och ~~utgjöt~~ ^{gjorde} besöjning honom på mitt eget tungomål. Men
^{de reste mig upp igen}
 då ~~trädde~~ ^{trädde} en af de svarta fram till mig.

- Jag förstod ditt språk, - sade han, - och eftersom jag ser,
 att du icke vet hur du kommit hit till oss, så skall jag säga dig det.

som bestod af de herredigaste dyrbareheter.

Harun al Rashid betrahtade dem högeligen förvånad och förgjort. Trymmerket beundrade han en dyrbarehögare, förfärdig af en enda rubin och hvilken förtärling bestod af en knäbjändle högskytte helt och hållet ^{gjord} af guldigt guld. Men det värde, såsom af rent var ändå ett tillräckligt, ganska alldeles högt till sitt värde, men som hade ~~den~~ egenskapen att skydda den som begagnade det mot sjukdomar af alla slag.

Jag måste omständligt berättas kalifsen om min resa ^{om} till konungen af Serendybs rikedomar och glansande hof. Och när han slutligen afskedade mig försäkrade han mig om sin nåd och förlätnad mig en vacker gifva. Med denne begaf jag mig åter till hem och lofvade mig nytt heligt och allvarligt att aldrig mera gifva mig ut på äfventyr utan tillbringa mina återstående dagar i skötet af min familj. Jag var ju icke längre någon ungdom och hade ^{samlad} nog med erfarenheter och rikedomar för att ^{skulle vara tillräckligt} tillfredsställa min ^{ärlighet} ~~ärlighet~~.

Men ^{vad} ~~det~~ icke ligger icke i ^{min} ~~min~~ egen hand och ämnar en resa skulle jag få göra. Vill ni äfven höra historien om denna, så välkomna i morgon!

Närmed var gästebudet ^{här} ~~af~~ ^{här} den knäkten. Lindhad bäraren begäfrades, som vanligt med hundra sekiner, och nästa dag samlades han och de andra gästerna åter kring deras vördnadsvärde berättare för att med stillsynet afhöra statet på hans historia.

Min sjunde och sista resa

sade Lindhad sjöfararen, sedan miltören var öfver och omvisken tystrat, * gif jag mig icke ut på egen drift.

Jag sats en dag i mitt hus och åt ut skämtade med mina vänner, som vi gjort nu, då plötsligt Grafen, kalifsen Harun al Rashids storvisare, trädde in i salen, hälsade från sin herre och befodde mig att genast följa med till honom.

Skad var nu göra? Jag hade höglidsdrängt på mig, så att jag kunde gå som jag gick och stäl och bylla där för strax, chura jag nog anade nåd.

Så snart jag kommit in i palatset till kalifsen berättade jag

mig för hans fötter och frågade, hvad han inskade af mig.

- Min kära Lindbed, & sade de rätstrognes bekvämlighet

i det han lät mig stiga upp, & jag har låtit kalla dig för att se dig
göra ^{om} en tjänst. De präktiga skänker, som konungen af Seren-
dyb skickat mig genom dig, kan jag ^(icke) låta förbli ogäldade. Jag har
här därför rustat ut ett skepp för att tillslut komma mitta
genåfror, ^(jag har utöat dig) ~~och (låt det om bebud, som hade öfversjå dem som jag~~
~~utöat dig)~~ Ty du har gjort dig förgänt af denna nåd.

På dessa ord stod jag som slagen af åskan. Jag höpa-
de vid tanken på ~~en~~ ännu en ~~gång~~ ^(förtärlighet) ~~tjänst~~ mig för en resas förr
och djupt lugnade had jag kunnat se fördras händ som blott af mig
blöta icke att ^(ästerigen) ~~än~~ ^(samma förfärliga) utöta mig för ~~af~~ olycker, som alltså
tycktes förbundna med de färder jag gaf mig ut på. ~~Jag~~ ~~sin-~~
~~tade~~ ~~jag~~ ~~hvar~~ ~~om~~ ~~alla~~ ~~de~~ ~~bitande~~ ~~och~~ ~~om~~ ~~hvar~~ ~~hvar~~ ~~hvar~~ ~~hvar~~
~~redan~~ ~~hvar~~ ~~talas~~. Och slutligen omnämnde jag det heliga löfte jag ^(offrit) ~~gjort~~
att för allra stanna hemma i min fädernestad.

Allt detta gjorde dock icke något intryck på kungen.
Han ^(bara tog) ~~lyste~~ ^(i hvar af oss om det var nödvändigt) ~~och~~ ~~sade~~, att han ~~hätte~~ ~~mig~~ ~~från~~ ~~mitt~~ ~~löfte~~. Det bestod
här den gång förut vilde han icke ändra, och resan till Serendyb
behöfde ja hvarken bli så farlig eller så besvärlig som en handelsresa.
[Att njuna emot ~~It~~ ~~här~~ ~~sädes~~ ~~här~~ ~~ingenting~~ ~~stäng~~ ~~af~~ ~~sjä~~ ~~snade~~
~~emot~~. Jag gick hem och beställde om mitta kas, och redan dagen
därpå ^(Väntade kanelerna) ~~beställde~~ ~~jag~~ ~~an~~ ~~hvar~~ ~~resan~~ ~~se~~ ~~stata~~ ^(utaf för min post för att) ~~lösa~~ ~~mig~~ ~~till~~ ~~Babara~~,
~~utaf~~ ~~min~~ ~~post~~, och en budbärare från kungen lämnade mig hans
Bref till konungen af Serendyb jämte ett tusen sekimer till be-
skidande af reskostnaderna. Med vernad begaf jag mig i väg,
ty jag var rädd att aldrig mera få se mitta kära Begled och
ännu mera bekländ ~~blef~~ jag, då jag steg ombord på skeppet i
Babara och skulle anförtro mig åt kapten, som ^(så ofta) ~~stod~~ ~~visat~~ ~~sig~~
~~att~~ ~~förräddigt~~ ~~emot~~ ~~mig~~.

Men hela hertresan gick atomordentligt ^(lyckligt) ~~bra~~. Hvarken
stormar, klippor eller kepostströmmar hade hinder i vår väg och
snart ankrade vi i hafvustaden Serendyb. Jag lämnade skeppet
med alla minn ^(och följesmän) ~~här~~ ~~som~~ ~~bara~~ ~~stän~~ ~~berna~~ ~~till~~ ~~konungen~~, men

själff gick jag framåt och kastade mig ned inför landets herrskare,
som väntade mig i tronsalen.

- Klädigaste ^{och} stormäktigaste konung, + sade jag, + min
herre, kalifen i Bagdad låter tusenfallet hälsa er och har
sändt mig hit för att tacka er för edert bref och ett nådig fört
och ber er som bevis på sin vänskap emottaga dessa tecken.

Jag med öfverlämnade jag till honom alla de kostbara
drifver, smycken och andra dyrbarheter, som jag fört med mig, och
han syntes på det höga belåten, öfverhöfde mig med gåfvor
och nådhenis och sade mig, hur glad han var att återse mig.

Fester och kostbarheter kallade mig till ära, och när jag slutligen
had ut på min återfärd, skänkte konungen mig en lysande guld
broderad hedersdräkt och ledsagade mig själv ner till skeppet.

Skulle jag varit orohj på bortresan, så var jag nu betyd-
ligt lugnare och gladare till molo då det bar hemåt igen. Vidare
vind våra fortfarande gynnarna och jag hade just riknat ut att
vi inom en vecka skulle vara tillbaka i Belvora, då utskiken i
masttuppen plötsligt utropade:

- Se seglare i väster!

Kaptenen vände sig sin öpmärksamhet åt det uppkorade
fremålet, men synade snart ömbrynen.

- Det är en kapare, + sade han, + Vi måste förvara oss.

Om en stund hlyf också det anmärkningsvärta blod-
röda flögga synas för oss alla, då yrörnerskeppet seglade maktra
än vi, ^{och} en timma därefter förtred dess besättning näst skepp. Det
hlyf en het strid. Vi förvarade oss tappert mot våra fiender och många
af dem måste följa näst dök med vitt blod. Men de voro tre gånger
så manstarka som vi, och slutligen måste vi ge sig på ned och und,
ty ^{vi köpmän} ~~de~~ voro flere om en, rasade på oss helipän och bundo våra
händer och fötter.

Jag början tänkte vi att de ännu skulle döda oss, men
det dröjde inte länge, innan vi föga se, att de hade ^{förändrigt} ~~planer~~.
Nedan ^{efter} ~~ett~~ par dagar därefter ^{förtyllde vi till} ~~hade de~~ ^{ej öfver} ~~ett~~ i sin häm, som jag
hade varit ~~händer~~ ~~och~~ sedan de plömdrat oss på alla våra öfardelar föste de oss

i land och förde oss till en berg för en vilas som slapas.

Men trängde sig omkring^{en}, kände på våra armar och ben, som om vi voro djur, tittade på våra händer, undersökte våra mun-
der och lita oss hoppa och springa för att de knad in dagde till. Så
högrade de bjuda den ene högre än den andra, och mina kamrater sattes
alla före mig, ty de voro yngre och utgjorde följaktligen en bättre vara.
Sången blef då också jag kortslungad till en gammal öffen
benshandlare, som tog mig med sig hem, klädde mig som slaf och
gef mig mat. och närbj omvärldnad, så att jag snart kände mig
fria det stora bränder jag genomgick hos yrörarna.

Men som sig att jag var fullkomligt ~~kyll~~ kallade han mig
till sig och frågade, om jag kunde något yrke. Jag svarade, att jag
varit köpman och icke någon handtverkare, ~~och att jag~~ ^{men då blef han till} ~~gjorde~~ ^{blef} ~~skick~~ ^{med honom}
~~och att han~~ ^{och} lutade hufvudet i handen, som för att utgrunda hvad han i
en världens kunde göra med mig.

— Men om du kan, kan du handtera pörl och bjude de?

— Ja — svarade jag — det kan jag.

Jag hade nämligen i min ungdom öfvet mig mycket på
dessa vapen och kommit till en rätt stor skicklighet.

Så blef han glad igen, ~~tyg~~ ^{men} ~~och~~ ^{en} ~~från~~ ^{hög} ~~sig~~ ^{en} ~~och~~ ^{en} ~~en~~ ^{en}
koger med pilars, ^{från ryggen} ~~gef~~ ^{had} ~~mig~~ ^{hög} ~~att~~ ^{hög} ~~att~~ ^{hög} ~~att~~ ^{hög}
när en tan elefant stod och trampade. Vi satte oss båda upp på hans
breda ryg, ^{den höga} och vi bar det af ~~den~~ ^{den} ~~stegen~~ ^{stegen}, som låg flera mil från staden.
Sedan vi kommit ganska långt in, stannade köpmannen vid
ett stort träd och befälde mig att klättra upp i det.

— Sitt nu här och vakte, + sade han. + I skyningarna
^{och} i grönningen brackar en hel massa elefanter draga här förbi för att
komma ner till shogojöten och dricka sin törst eller sälta skapa på den
gröna staden däromkring. Skjut då på dem, och lykas du få en någon,
så skynda till hem och säg mig till.

Efter att ha gifvit mig detta uppdrag räckte han uppåt mig
en liten matochspise, som han fört med sig, och trappade så tillbaka till
staden på sin Tamas elefant.

Men jag såg mycket haer i trädet och väntade. Så länge det

det var deger såg jag icke steganten af en elefant, och när den fört in
utan att något ^(mig) störde min ensamhet. Jag lutade mig mot de breda
trädgrenarna och fick då och då njuta en smula sömn, men så fort
det höyade lysna var jag blev vaken, ^{och} och strax därefter hörde jag dån
och trampet af hundratals väldiga fötter.

Men var jag säker på att de skulle komma och sedan till raka
med någon gränd. Längre drog det heller icke innan jag fick se dem
^{De} De marscherade ~~de~~ fram i en lång rad, ståtliga och imponerande med
svängande meklar och då och då uppgifvande ett starkt trampetande,
som genast fick svar från flera följ. De togo vägen rakt under mitt
träd, och jag kände mig uppfylld af en sådan respekt för dem, att jag
icke genast fick mod att skjuta utan åtminst tre eller fyra gånger först.

Till sist flög i alla fall min pil, ^{och} och den ^{triffade mig} triffade mig,
^{den triffade} men elefantens hud var så hård, att han knappast märkte det, och
^{han nådde} (inte en gång ^{med} nådde jag kuffadot. Måsta för öfver fick icke) bättre re-
sultat, och icke ^{eller} ^{den} det följande. Då blev jag förtvåad, ^{och} och ^{föresatte mig} följde mig
att tåga sig på intärligare ställen, ^{och} och så åter en elefant passerade
förbi, ty jag märkte på hans öga att sköt af.

Pilen triffade rätt och gick rakt in i hjärnan, så
att djuret störtade till marken med ett stönande och dog på fläcken.
Men när de andra elefanterna sågo sine kamrater falla höyade de
trampete, ~~och~~ och ^{och} och omkring för att upptäcka fridstöraren och sking-
rade sig därefter hastigt, under det de ^{med stort dån} ~~bråkade~~ trampade med om-
skogen rundt omkring.

Men jag var nöjd med mitt skott, klev ned från tridet
och skyndade mig hem för att berätta min bedrift för min herre.
Denne blev också mycket belåten, och vi följdes ut tillbaka till skogen,
där vi gräpde ner den skjutna elefanten, för att sedan kroppen
maltat kunna tåga reda på de dyrbare beterna, föra dem till staden
och sälja dem.

Efter den stunden steg jag allt högre och högre ^{mot} mot ^{min herres} min herres
~~min herres~~, ty nästan dagligen sköt jag en ny elefant på till belöning
för att den nyttan jag gjorde behandlades jag mera som en medlem
af familjen än en köpt slaf.

Jag gingo eto par månader. Men elefanterna hade blifvit miss-
 Tänk samma af sig. Inland trodde jag än de söt mig, ty gästarna
 jag dolde mig mycket väl i höfverket. Trodde de ~~uppat~~ det häre
 när jag så så och trampade ~~och~~ ^{hastande} emot mig. Dessutom föga de
 andra nägar när de gingo ner till skuggölen ^{så att} jag ~~skulle~~ ^(ouppmärksamt) ~~uppat~~
 mig, ^(och de bökade ofta i fjärran, där vi gått ner deras biter, liksom intet de de trod vi gått med dem)
 nya biter för hett bekant. Det sig at som om de ~~heller~~ ^{skulle} ~~se~~ ^{en ceder} ~~ett~~ ^{och}
~~skulle~~ ^{förbrade} ~~emot~~ ^{litomudet med} mig, och en dag då jag ^(sitt) högt ~~uppe~~ ^{en ceder} ~~och~~
 väntade på att de skulle gå förbi, stannade de som på öfverens-
 kommelse ~~stades~~ ^{stades} inunder mig, reste på en gång upp snablarna
 och trampade så det genhöd i hela skogen.

Sedan höyrde de trampa och böka upp ^{marken} ~~gräset~~
 bring vidotammerna, fläktade med öronen och tände argt på mig
 med sina små ögon. Men jag blef så förskräckt, att jag tappade
 både boger och båge, och när ser det, ty hade jag djärvt någon ^{mer}
 skulle det nog varit ute med mig med detsamma. Så de ^(när de)
 när jag var öfverrädd, ^{förefik det} ~~och~~ ^{emellertid}, ~~at~~ ^{at} som om de ~~blidde~~
 en smula, ty de stutade med sin näsborst och lutade sine hufvud
 ihop, som om de ridolagit som ~~någon~~ ^{någon} ~~någon~~ ^{någon} ~~ting~~.

Inslagen var ridtagningen öfver. Den störste elefan-
 ten skilde sig från de öfriga, slog sin snabel om stammen till
 nitti tred, och med ett ryck drog han upp det med rötterna och
 lät det brakande falla till ~~gräset~~. Lyckligtvis fick det inte at den
 vidat där jag söt, ty de skulle jag ofelhart slagit ihjäl mig, hvaremot
 jag nu endast fick några skramor. Men räddad var jag ändå icke,
 ty ~~de~~ ^{de} ~~samma~~ ^{samma} ~~igen~~ ^{igen} ~~och~~ ^{och} ~~närmade~~ ^{närmade} sig den store elefanten, som ^(sitt) ~~skulle~~
 hvar han hade mig, slängde snabeln omkring ^{mit} ~~och~~ ^{och} lyfte upp mig.

Jag trodde på hans nästa göra skulle bli att slunga mig
 i marken och trampa på mig, men till min förvånad såtte han
 mig helt varligt på sin rygg och började marschera framåt följt
 af alla sina kamrater.

- Gudt, tänkte jag, ~~och~~ ^{och} ~~man~~ ^{man} ~~spår~~ ^{spår} ~~väl~~ ^{väl} ~~mitt~~ ^{mitt} ~~eflysnande~~ ^{eflysnande} ~~här~~
 ett höglidligt tillfälle.

Och jag dermed af ängest där jag såg på min höga plats
 grisgifven som ett maktlost blott kryp at mine herrars godtycke.

Ungefär en timma skreda vi fram på detta sätt, men då började det ljasma i skogen, och vi komma ut på en stor ståt, där en oerhörd mängd betar och lemn efter ^{stora} elefanter lågo hopade på hvarandra. ~~st~~

Tydligen var detta hela det stora elefantfolkets begravningsplats.

Da vi kommit mitt fram på stätten, stannade den stora elefanten, kastade upp sin snabel på ryggen, lyfte för ^{sig} sigt ner mig och satte upp mig på den största af benhöjarna. Sedan gjorde han helt om och marcherade bort igen alltjämnt följde af alla de andra elefanterna, som också svängt om sine sviga kroppar, och så god tågerdnung bankade efter honom in i skogen.

Och där såg jag på min ryg och funderade. Men ~~här~~ ^{plöteligt} slog det mig som en blott hud meningen var. De kloka djuren hade upptäckt hvarför jag dödade deras kamrater, och att det inte var något annat än deras betar jag ville äta. Därför hade de tänkt som så, att om de visade mig en sån sån så ^{skulle} jag inskade attan att döda dem, ~~och~~ skakade de sedan på vete i feet.

Efter jag såg mig omkring förstod jag också att hvarken min herre eller jag behöfve jaga några ^{stora} elefanter i hela vårt by. Här hade vi bara att plöcka och plöcka, ty där fanns elefanten för rikheliga tusentals guld.

Med andra i hälsan gick jag hem och ^{berättade} ~~berättade~~ om minne bynd. Och min herre blev så lyttelglad, att han genast gaf mig förteten och lofades att ärligt dela skatten med mig, för han blev ju ändå en stormrik man. ^{Adami} ^{här} ^{och} gick han (ut i staden, skiffade) femhundra elefanter med lika många förare och ^{bet} ^{delade} mig ^{af} hela skatten ^{af} ^{elefanternas} ^{skifferne} i skogen. Där fastades de dyrbare varorna på de stora djuren och förlä hem till min fröna herres megainer, hvarst ~~berättade~~ ~~delade~~ de oerhörda skatterna ärligt delades mellan honom och mig.

Jag sålde emellertid snart min andel för sex miljoner schiner, köpte mig ett skepp för att hemföra mine guldminer, tackade min vän elfenbenshandlaren för att hans godhet och begaf mig till min födernesland fördubblat rikare än föint.

...någon olyckor kom jag också till Bygdad med min
...briljet en de när i minnelse hem gick jag upp till
...Pachod och redogjorde för minnelse uppdrag.

Han tog emot mig med de största värdelovisningar och
min berättelse med stor uppmärksamhet.

- Det glöder mig ^(att se dig igen) min kära Lindblad, sade han, då han på
...medom om alla mina äfventyr, ty när du dröjde så länge bort
...knydd jag bli rädd, att jag verkligen skickat ut dig till nya olyckor
...som kanske ^{blifvit} ~~skulle bli~~ mera ödesdägra än de ^{före} andra. Men när du
...lyckligen kommit tillbaka, så lofar jag dig att aldrig mera fringa
...dig ut på resor, utan ^{i stället} tänkar dig att i lugn och ro få njuta frukt
...na af dina mödor och erfarenheter, ty efter så många lidanden följ
...nar man också fröjdes.

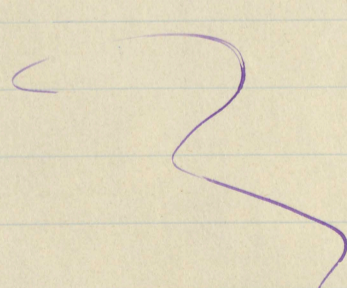
Med dessa ord ständde Lindblad gifvararen berättelsen
om sina gifv resor och nämde sig därefter med en leende till Lindblad
häraren.

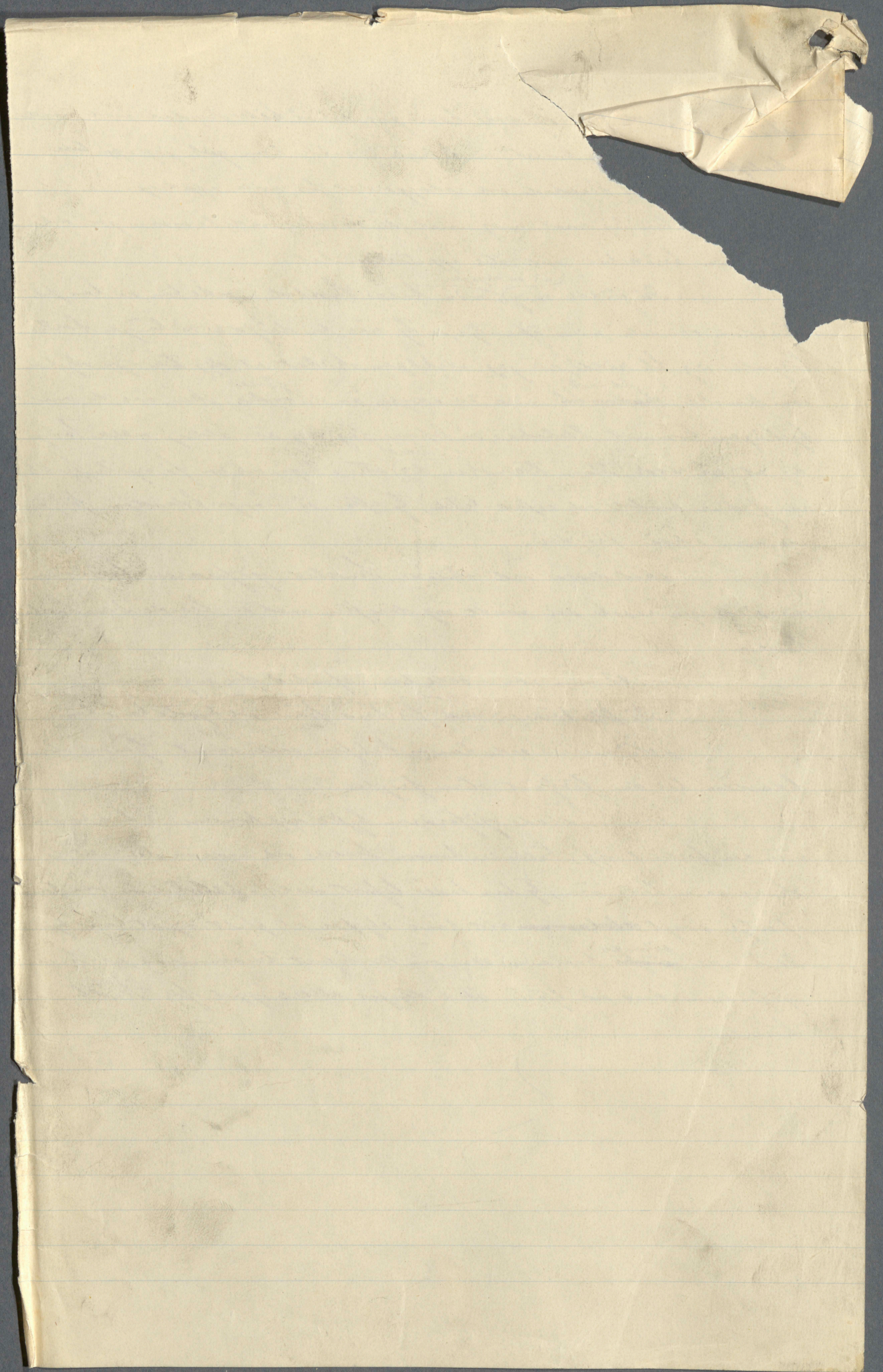
- Kä min vän, sade han, afundad dot mig ännu.

Di föll häraren ned för hans fötter och kyssade hans hand.

- Oj herre, sade han, kalifer sade sant. Genom stora
lidanden har du förtjunt stora fröjder.

Men Lindblad gifvararen lyfte upp honom och bad honom
nått att berömd sig, kallade honom bröder och sade på han alltid
skulle vara hans vän, ty han hade lefnat med i berättelsen om hans
äfventyr, sågjt ~~att~~ ^{så} hans olyckor och glädt sig åt hans lycka
De kände ^{således} ~~äro~~ ^{hvarandra}, som om de lefnat tillsammans, och Lindblad
gifvararens hus och hjerta stad därfor alltid öppet för Lindblad
häraren.

Saga 8

Kalifornien för en dag
De arunds jutea syntarum
Den tilli darsen

Original

Saga 8

mannus.

Saga
[Tusen och

Se afund
Kalifen
Den lille

originalm

STOCKHOLMS
STADSBIBLIOTEK

SSB. 1.
5.000. 10. 65.

nr 8

en matt]

sjuka systema
en dag
a domaren

s